

Sygn. akt II CSK 454/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa I.G.

przeciwko [...] G.

Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje radcy prawnemu G.C. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w [...] kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł
powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Skarżąca sformułowała następujące zagadnienie prawne: „Czy wydanie decyzji w trybie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości skutkuje niedopuszczalnością drogi sądowej w zakresie żądania przez właściciela nieruchomości wynagrodzenia z tytułu korzystania z jego gruntu przez podmiot, do którego należą przewody do przesyłania gazu i inne urządzenia związane z tym gazociągami?”

Problem ten odpowiada również, zdaniem Skarżącej, wymaganiom z art. 398⁹ §1 pkt 2 k.p.c. ze względu na rozbieżności zawarte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, tj. w wyrokach z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 139/05; z dnia 8 grudnia 2008 r., V CSK 296/06 - nie publ. oraz w uchwale z dnia 10 stycznia 2010 r., III CZP 116/09, OSP 2010, nr 11, poz. 110; OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 92; BSN 2010, nr 1, s. 10-11.

Obie powołane przez skarżącą przesłanki nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi do rozpoznania. Przedstawione zagadnienie prawne pozbawione jest wymaganej cechy nowości wobec wydania powołanej już uchwały III CZP 116/09,

zgodnie z którą decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości jest tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości. W sprawie nie występuje również wskazywana przez wnioskodawczynię rozbieżność stanowisk orzeczniczych. Jakkolwiek wyroki Sądu Najwyższego wydane przed powołaną uchwałą z dnia 10 stycznia 2010 r. bazowały na odmiennym stanowisku, to w uchwale tej opowiedziano się za zmianą linii orzeczniczej, wskazując na to, że przywołane w uzasadnieniu tego orzeczenia liczne argumenty przemawiają za uznaniem art. 35 u.z.t.w.n. jako przepisu trwale ograniczającego prawo własności oraz że w tej sytuacji trudno aprobować odmienne stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., sygn. akt II CSK 139/05.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).